

И мъка, знойна мъка нокти
В сърцето ми забива
(„Нощ”)

→ само тя остава –
и светят нокти, живи острила.

.....

.....ето я разкъсва
гърдите ми и кърваво сърце
в ръцете си разглежда; ето с нокът
чертай по него и в свирепа мощ
свирепо се кикоти! – Вечно тая
студена, непрогледна нощ. . .

(„Дни в нощта”)

Редица стихотворения като „Ледена стена”, „Теменуги”, „Една дума”, „Слова”, „Ще дойдеш ти”, „Ела” и пр. представят разработка на мотивни единици от „Нощ”, най-често текстово побиращи се в пространството на синтагмата.

Изкушава аналогията със „свърхплътно семантично вещество” в готовност за експлозивно разширяване, идеята за „ядрена творба”¹⁶.

Тази идея е в руслото на семиотичните теории, разглеждащи потенциите на думата за създаването на текст (семемата като енциклопедия от представи (М. Рифатер), лексемата като виртуален текст, като дискурсивна кондензация (У. Еко) и по-специално в руслото на матрично-генеративния модел на Рифатер.¹⁷ Все пак настоящата статия изолира по-специфичен случай, който не е във фокуса на вниманието на Рифатер – случая, когато матрицата не е текстов конструктор, а може да се наблюдава, тъй да се нарече, в "status nascendi".

Този въпрос би трябвало да бъде от компетентността на

¹⁶ В този смисъл и с този работен термин е анализиран посоченият разказ на Елин Пелин „Орисия” в цитираната публикация. Сходен е терминът „звездоподобен” текст (*texte-étoilé*), изкован от Р. Барт и използван от Брайън Фич за означаване на творба, чиито фрагменти се разпръсват в по-късни творби на автора, приложен към творчеството на Камю — вж. **Brian Fitch**. *The Narcissistic Text*. Toronto, 1982, p. 100.

¹⁷ **Michael Riffaterre**. *Semiotics of Poetry*. L. 1980.